

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 121. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118404576/facsimile.pdf> (tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Minna

men jeg undgik, skønt ikke uden Vanskelighed, at belempres med denne Fører: jeg skulde nok selv finde igennem.

De fleste Brud vare forladte af Arbejderne. Man så overalt de samme hvide Gulve og Mure, kratbevoxede Smaabanker, ruinagtige Rækker af tilhugne Sten og kyklopiske Volde af raa Blokke, og hist og her hele væltede Klippestykker, Rester af de langt mere omfattende Vintersprængninger, ved hvilke undertiden Flodløbet stoppes. Ved at holde os saa nær Klippebaggrunden som mulig, fandt vi næsten overalt uden lang Søgen en nogenlunde fremkommelig Sti. De enkelte Brud adskiltes gerne ved noget uvejsomme Bjærgpartier af lutter Stenflager, som gyngede og vippede under Eas Skridt, hvorfor der ofte var Lejlighed til at understøtte Minna, som skreg og lo paa den usikre Grund, idet hun strakte Armene ud efter mig for at finde Støtte, eller naar hun så mig vakle. De sørgelige Erindringer, som hun havde dvalet i, den nerveuse Spænding, mens Klippestykket felledes, og endelig Forlegenheden i Smedien, alt dette syntes hun at have dæmmet op for en Strøm af Munterhed, som nu brød desto mere sprudlende frem. Engang faldt vi begge, hun ovenpaa mig; heldigvis stødte kun jeg mig en Smule; Minna

rejste sig leende og hjalp mig op, uden at der viste sig nogen Undscelse. I dette Øjeblik vilde hun maaske endogsaa have glemt at sende mig foran, hvis vi skulde klatre op ad Bjærgtet; hun syntes virkelig ikke at have Tanke for andet end sit ypperlige Lune, og maaske for mit med og en Smule for hele Naturens, — der duftede og kvædrede os imøde fra Bjærgskoven, som vi nu traadte ind i.

Den stærke, røgelseagtige Vellugt, der var udruget af Solvarmen paa denne Skrænt, var forfrisket af den Duft, som Regnbadet syntes at have sprængt rundt om, og berusede deraf sang Fuglene op, som om det havde været ved Foraarstid. Aftensolen straaledede ind mellem Granerne, hvis buede, frynsede Grene tindrede, som om de hang fulde af Stjærner. Nedenunder mellem deres Stammer var Floden som et glidende Lys, og højt oppe over de sagte nikkende Trætoppe løftede barkfarvede, furede og sprukne Klippemure deres blaalige Bræm af forkrøblede Fyrreer op mod den skyfri Himmel. Af og til lød deroppefra en Brus, der nærmede sig som en Bølge; store Draaber dryssede ned over En og Minnas Kjole flagrede til Siden. Den var blegt chamoisfarvet, af et let og blødt Stof, der uden Ophæftninger i lange Folder sænkede sig glat ned over Figuren fra det sorte Læder-